B.K. BORISON

FIRST-TIME CALLER

SZERELEM A VONALBAN

B.K. BORISON

FIRST-TIME CALLER

Szerelem a vonalban

KOSSUTH KIADÓ

A reménytelen romantikusoknak.
És a vonakodóknak is.

A fordítás alapja:
B.K. Borison: *First-Time Caller*
First published in 2025 by Berkley
This edition published by arrangement with Berkley,
an imprint of Penguin Publishing Group,
a division of Penguin Random House LLC

Fordította
Németh Dorottya

Szerkesztette
Kósa Éva

Cover illustration by Myriam Strasbourg
Cover design by Lila Selle

ISBN 978-615-125-004-4

Minden jog fenntartva

Copyright © B.K. Borison 2025
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Németh Dorottya 2026

ELSŐ FEJEZET

AIDEN

A szerelem hazugság.

Vagy legalábbis erről tudósít az ajtó fölött lógó tábla. Nagy, kacskaringós betűkkel írták rá az üzenetet. A téglalapot kis szívecskék szegélyezik, a bal alsó sarokban egy rúzsnyom látható. Effélék inkább egy gimi folyosóján szoktak lógni csálén. Fura, hogy itt hirdeti az emberiség végét, ebben a kávézóban, kora reggel.

Vannak szerpentinek is. Piros és fehér, az ablakban himbálózó kosarakból lógnak lefelé. Valahányszor belép valaki, ide-oda csavarodnak, majd amikor becsukódik az ajtó, felveszik szomorú, unalmas karikaformájukat.

Az államat megvakarva vágok egy grimaszt, amikor meglátom az ajtó fölé akasztott piros lufit, amire valaki filctollal egy nagy X-et rajzolt. Várom, hogy Jackson visszajöjjön az asztalhoz. Egy kisebb országnyi méretű táskát vonszoló nő hátulról fejbe ver, mire karba fonom a kezem, és kinyújtom a lábam, hogy védjem a személyes teremet. Ha Jackson nem jön rövid időn belül, lehet, hogy elkezdem enni a sótartót. Egy croissant-t, két bagelt és egy hatalmas bögre kávét kértem, amikor leültünk. Ennyi igazán jár cserébe, amiért ilyen istentelen időpontban iderángatott.

Az éjszakai műszak után általában annyira fáradt vagyok, hogy tíznél előbb nem nagyon szoktam kivonszolni magam az ágyból. De Jackson ragaszkodott hozzá, hogy találkozzunk, és amikor ez nem jött be, fenyegetőzni kezdett. Nagyon megdöbbentett, amit mondott, így nem tudtam előállni semmilyen rendes kifogással. Négy éve dolgozunk együtt a rádiónál, de még soha nem emelte fel a hangját, nemhogy testi erőszakkal fenyegessen meg, ha nem találkozom vele ebben az apró könyvesbolt-kávézóban, nem messze a lakásától.

Legyél 8-kor a Skullduggeryben, mondta. *Vagy elmegyek érted.*

Annyira elvonta a figyelmemet a rejtett fenyegetés, hogy nem is kérdeztem meg, miféle kávézó az, aminek ilyen hülye neve van. Kalózhajónak elmenne, na de kávézónak?!

Jackson átverekszi magát a pult előtt álló kisebb tömegen, majd belecsusszan a másik székbe. Kockás ing és szürke pulóver van rajta, kezében egy tálcát egyensúlyoz. A ruhája ujját könyékig feltűrte. Rendezett és összeszedett, minden hajszála pontosan ott van, ahol lennie kell. Fogadok, hogy ötkor már fent volt, hatig edzett, aztán csinált valami hipszter kávét magának hétre. Míg én csak az ágyam szélén talált hosszú ujjú pólóba bújtam bele, és szinte biztos vagyok benne, hogy spagettiszószfolt van az elején.

Amikor ideértünk, sikerült elfoglalnunk egy bokszot, bár az emeleten álló, kövér karosszékek igazán hívogatóak. Ráadásul a körülöttük lévő polcok a padlótól a mennyezetig tömve vannak könyvekkel. A Skullduggery nem csak a szerelem bukását ünnepli; úgy tűnik, hatalmas irodalmi gyűjteménnyel is rendelkezik, és a város legjobb cruffinját is itt lehet kapni, bármi legyen is az.

Jackson átnyújtja az egyik kávésbögrét, és lelkesen megkérdezi:

– Láttad a táblát?

– Nem is lehet nem látni – felelem, és újra felnézek az ajtó fölötti táblácskára és a körülötte lebegő dekorációra. – A fej nélküli puttók igazán bájosak.

Jackson lepakolja, ami még a tálcán maradt.

– Minden évben megünneplik az ellen-Valentin-napot. Gondoltam, tetszene.

A „tetszene" szót erősnek érzem a mennyezetről himbálózó démoni figurákra. Nem tudom levenni a szemem a hozzánk közelebb esőről. Neki valahogy sikerült megtartania a fejét a mészárlás közben, és most engem követ a tekintetével.

– Az emberek kedvelik… az ilyesmit?

– Gondoltam, illik a hangulatodhoz – mondja, és feljebb tolja a szemüvegét. – Tudod. A szar hangulatodhoz.

Akkoriban, amikor a 101.6 LITE FM-nél kezdett dolgozni, Jackson soha nem mondta volna ki baráti beszélgetésben azt a szót, hogy „szar". Úgy látom, maradandó hatással volt rá, hogy az elmúlt három évben minden estét együtt töltöttünk.

– Nagyon szellemes – morgok.

Elveszek egy bagelt, aztán meggondolom magam, és inkább a croissant-t választom.

– És ezért vagyok most itt? A hangulatomról akarsz beszélgetni? – vágok bele aztán.

– Mi másról kéne beszélgetnünk?

– Nem tudom. – Csak bökdöm a péksüteményt. – Azt hittem, reggelizni akartál. Mindenféléről beszélgetni. Olyasmit csinálni, amit barátok szoktak.

– Kedves, hogy úgy gondolod, barátok vagyunk, amikor épp próbálsz kievickélni valamiből.

– Nem evickélek sehova – mondom ingerülten.

– Pontosan azt csinálod. Én pedig igazából egy cruffint akartam, de már egy órával ezelőtt elfogyott.

Hosszú, nehéz csend következik. Enyhe célzás arra, hogy ha fél nyolckor találkoztunk volna, ahogy ő akarta, akkor boldogan rágcsálhatná a kedvenc süteményét. Némi krákogás után kettétöröm a croissant-omat.

– Elnézést az elveszett cruffin miatt.

– Megbocsátok.

Elveszi a fél croissant-t.

– És most beszéljünk arról, miért vagy olyan minden este hat és éjfél között, mintha kiszívták volna belőled a lelket, pedig éppen szerelmi tanácsokat kellene adnod a hallgatóknak. Az én időjárás-jelentéseim is egyre rosszabbak miattad.

– Az időjárás-jelentéseiddel nincs semmi baj – motyogom.

Szinte biztos vagyok benne, hogy Jackson óránkénti közlekedési és időjárási híre a műsor legjobb része.

– És nem tudom, mit mondhatnék. Épp elfogytak a jótanácsaim – tájékoztatom.

Egy túlértékelt üzeneterögzítő vagyok. Érző lélek, aki meghallgatja az elégedetlenkedő embereket. Hat éve viszem a *Szívhúrok* című műsort, amely Baltimore szerelmi témájú betelefonálós rádióműsora, és rájöttem, hogy az emberek nem azt akarják meghallgatni, hogy hogyan hozzák helyre az életüket. Vagy hogyan nézzenek szembe vele. Csak a saját hangjukat akarják hallani, és igazolást keresnek saját narcizmusukra.

Ezenkívül huszonhat percig és harminckét másodpercig akarnak arról panaszkodni, hogy a férjük nem jól pakolt be a mosogatógépbe.

Nagyot sóhajtok.

– Amiatt aggódsz, hogy a viselkedésem rányomja a bélyegét a műsorra.

Jackson elhúzza a száját. Mindkét oldalon vadonatújráncok jelennek meg az arcán. Egyetlen beszélgetéssel elértem, hogy tíz évet öregedjen.

– Azon már rég túl vagyunk. Tudom, hogy rányomja a bélyegét. Ez a beszélgetés most rólad szól, Aiden. Arról a bizonyos barátságról, amit olyan szívesen emlegetsz, de a gyakorlatban ritkán élsz vele.

Elhallgat, és megvakarja az állát.

– Maggie is azt mondta, hogy ha továbbra is mindenki lábujjhegyen jár körülötted meg a kifinomult érzéseid körül, akkor ő maga rúg seggbe.

Maggie a főnökünk a rádiónál. Soha nem finomkodik.

– Na, kibújt a szög a zsákból – sóhajtok.

– Aiden – hajol közelebb Jackson, és az arca megnyúlik. – Élő adásban neveztél valakit szar alaknak.

– Azért, mert az a pasas szar alak volt.

Belemártogatom a croissant-t a kávémba. Az elázott tészta túllóg a bögre csorba peremén, és lecsöpög a viharvert asztallapra. Érzelmileg jobban kötődöm ahhoz a csepp kávéhoz, mint bármelyik emberhez, aki az utóbbi három hónapban betelefonált a rádióműsorba.

– Tehenekhez hasonlította a nőket, Jack.

Jackson megrezzen.

– Tudom. De régebben is voltak ilyen hallgatóid.

Kétkedő arcot vágok, mire teátrálisan égnek emeli mindkét karját.

– Nem azt mondom, hogy igaza volt! Tényleg szarzsák volt, de te mindig képes voltál a hozzá hasonlókat kezelni, és nem…

Közelebb hajol, és a körülöttünk ülő emberekre sandítva lehalkítja a hangját.

– …és nem kezdtél bele egy kétségkívül kreatív pocskondiázásba arról, mit csináljon a véleményével. Maggie már várja a médiafelügyelet hívását. Csak azért van esélyünk megúszni, mert már este tíz után történt. És mert a felénél közbevágtam, mondván, egy időjárási veszélyhelyzetről kell sürgősen beszámolnom.

A „közbevágtam" szó nem egészen írja le, hogy berontott a fülkébe, kitépte a kezemből a mikrofont, és hablatyolni kezdett valami alacsony nyomású légköri képződményről.

– Azt mondtad, hogy vihar közeledik. Nyoma se volt viharnak.

– Mert hazudtam – suttogja. – Az *időjárásról* hazudtam miattad, Aiden!

Igyekszem komoly maradni. Tudom, milyen komolyan veszi Jackson a munkáját. Az Országos Meteorológiai Szolgálatnál akart dolgozni, de abba kellett hagynia az egyetemet, mert az anyja úgy döntött, beáll egy utazó harmonikaegyüttesbe, és neki kellett gondoskodnia a húgairól. A lányok kedvéért maradt. Azt mondta, megérdemlik, hogy legalább ennyi biztonság legyen az életükben.

Szótlanul bámul rám egy ideig.

– Mi van veled? – kérdi aztán.

Folytatom a croissant mártogatását. Nem tudom, hogy hagyjam abba.

– Nem tudom.

– Ingerlékeny vagy.

– Igen.

– Ideges.

– Aha.

– Mindenre felcsattansz, és fennhéjázó lettél.

– Ez talán túlzás, de oké.

Jackson felhúzza a szemöldökét, mintha azt akarná mondani: *szar alaknak neveztél valakit, aztán úgy elhajítottad a kávésbögrédet, mintha valamilyen atlétikai számra készülnél az olimpián.*

– Van valami gond a családodban? A mamád esetleg… – kérdezi óvatosan.

– Jól van – vágok közbe. – Minden rendben. Tünetmentes. Mindenki jól van.

Hat hónappal ezelőtt ez lehetetlennek tűnt. Az, hogy „jól van", ki se fejezi azt a megkönnyebbülést, amit érzek, valahányszor arra gondolok, milyen közel voltam ahhoz, hogy elveszítsem az anyámat. Újra. Milyen iszonyatos volt nézni, ahogy átküzdi magát a betegségen. Újra.

Öklömet a halántékomhoz szorítva próbálom kitörölni a képet a fejemből: apró teste a kórházi ágyon, mindenféle csövek lógnak ki belőle, arcán pedig alig látható mosoly remeg.

Minden rendben, Aiden, szívem. Jól vagyok.

Megrázom a fejem. A rák eltűnt. Az orvosok reménykednek. A rák *eltűnt.* Krákogok, és Jacksonra nézek.

– A szüleim utazással ünnepelnek. A partvidék mentén felfelé. A kezelés alatt tervezték meg, és most valóra váltják.

Különféle útjelző táblák előtt készített képeket küldenek nekem. A strandon mosolyognak Delaware-ben, parkában. Egyforma kopott baseballsapkában barangolnak New Yorkban. Anya egy zacskó gumicukrot szorongatva áll egy meggörbült *New Jersey*-tábla előtt. Lassan visszanövő haját kötött sapka alá rejti. Az arcukon túláradó öröm.

– És azért vagy szomorú, mert te nem mentél velük? Ezért vagy ilyen fura?

Nemet intek a fejemmel.

– Nem. Örülök, hogy elmentek.

– Akkor mi baj? – kérdi Jackson. – Mi van veled?

Körözni kezdek a kávésbögrével az asztalon. Szét vagyok esve. És pont olyan makacs is vagyok, ahogy Jackson gondolja. Nem tudom, hogy magyarázzam el azt a szörnyű rettegést, ami minden alkalommal elfog, amint belépek a fülkébe, és lenyomom a villogó piros gombot. Minden egyes alkalommal, amikor beszélni kezdek a hallgatókhoz. Szinte fáj. Ha a szüleim az öröm jelképei, akkor rólam festették meg a zsigeri félelem portréját. Régebben szerettem beszélgetni az emberekkel, szívesen meghallgattam a történeteiket, és én is elmondtam az enyémet. Úgy éreztem, így összetartozunk.

De mostanra… egyszerűen kimerültem.

– Nem tudom. Egy ideje… – motyogok.

Egy ideje *küszködöm,* de ezt félek hangosan kimondani. Mert akkor valóság lesz belőle. Küszködöm, és fogalmam sincs, hogy hozzam rendbe a dolgokat. Ha egyáltalán rendbe lehet még hozni őket valaha. Azt hiszem… azt hiszem, hogy kiszerettem a szerelemből. Kiégetett a túl sok unalmas hívás. Kiégettek azok a szar körülmények, amiket a családomnak el kellett viselnie. Úgy érzem, valahányszor reménykedni kezdek valami jó dologban, megérkezik az elsöprő erejű realitás. Nem tudom, hogy legyek újra reményteljes. Könnyebb, ha inkább meg se próbálja az ember.

Letépem a croissant csücskét.

– Talán el kéne gondolkodnom azon, hogy valami mást csináljak.

Jackson összeráncolja a homlokát.

– Ezt te sem gondolod komolyan.

Vállat vonok.

– Nem tudom. Lehet.

Lenézek az asztalra.

– Hallottad Maggie-t az értekezleten. A hallgatottsági adatok nem túl fényesek. A szponzoraink is megfogyatkoztak. Feleannyian telefonálnak be, és mindegyikük…

– Problémás? – kérdezi Jackson.

– Szánalmas – javítom ki.

Szerelmi betelefonálós műsor vagyunk romantika nélkül.

Jackson hátradől.

– Tudom, de… Maggie-nek vannak ötletei. Kitalált egy csomó új részletet, amik elég ígéretesek. És elindította a podcastot is, hogy az emberek bármikor meghallgathassák a műsorokat.

– Aminek tizennégy előfizetője van. Egyikük az anyám.

Jackson felnevet.

– Hárman pedig a tesóim.

A *Szívhúrok* hónapok óta nem vonz normális létszámú közönséget. Egy hajszálon függ a létünk.

Kicsapódik a bejárati ajtó, és friss szél suhan át az asztalok között. Közel vagyunk az öbölhöz, így olyan, mintha egy sarkvidéki eredetű légörvény csapott volna le ránk. Az ajtó mellett ülők kórusban méltatlankodnak, mire becsukódik az ajtó, és már csak a harang csilingel tiltakozva. A sátáni tekintetű puttó megint engem bámul, miközben vadul hintázik előre-hátra. Nyilával pont a két szemem közé céloz.

Költői.

– Soha nem szerepelt a hosszú távú terveim között, hogy rádiózzak – mondom lassan. – Talán az univerzum így üzeni meg, hogy tovább kell lépnem.

Jackson átnyúl az asztalon, és elveszi a croissant-om maradékát. Nem szólok rá.

– Most meg már az univerzum jeleiben is hiszel? Te, aki hangosan röhögtél, amikor Maggie azt javasolta, hogy csinálj egy kis blokkot a horoszkópokról is?

– Na, a horoszkóp nevetséges!

Jackson vág egy grimaszt.

– Tipikus Bika vagy.

Nem figyelek rá.

– Valaminek változnia kell.

Szerintem nekem.

Valaki oda akar férkőzni a pulthoz, és igyekezetében belekönyököl a lapockám közé. Morogva csusszanok arrébb a bokszban.

– Vége a kihallgatásnak, amivel Maggie megbízott? Hozzak még egy croissant-t?

Jackson elhúzza a száját.

– Igen. Megmondom neki, hogy nem tudod, mi bajod van, és nem tudod, maradsz-e a műsornál. És azt sem tudod, hogy kedveled-e még egyáltalán az embereket, bár te vagy Baltimore legnépszerűbb éjszakai rádióműsorának a vezetője.

– Egykor legnépszerűbb – morgok, miközben előre-hátra döntögetem a kávésbögrémet. Azt remélem, hátha valami csoda folytán újratölti magát. – Azt hiszem, most egy közszolgálati rádió műsora mögött vagyunk. Amelyikben cicákról van szó.

– A *Cicamicák főműsoridőben* című műsorra gondolsz?

– Az az!

Jackson úgy néz, mint aki nem ért valamit.

– És tényleg macskákról szól?

Most én nézek rá értetlenül.

– Mi másról szólna, Jackson?

– A *cicamica* többértelmű szó – védekezik. – És késő este megy. Ne nézz így rám!

Vigyorogva iszom ki az utolsó korty kávét. A *Cicamicák* csak olyan zenéket játszik le, amikben a *cica* szó szerepel valahogy. A műsoridő többi részében a különböző almokat hasonlítják össze, és megbeszélik, hol lehet Baltimore környékén a legjobb macskamentát kapni. És ez az egész furamód megnyugtató.

Láttam a hallgatottsági mutatóikat. Háromszor jobbak a miénknél.

Sóhajtva dőlök hátra. Épphogy sikerül elkerülnöm a nyakam felé tartó kézitáskát. Az apró kávézóban nem csökkent a tömeg, amióta bejöttünk, sőt, egyre többen törekszenek a pult felé, mert a víz felől sötét felhők gyülekeznek. Az emeleti rész is zsúfolt, az emberek már a földön keresnek helyet maguknak, ölükben egy-egy könyvvel.

– Akkor tekintsd úgy, hogy letudtad a feladatodat – dörmögöm az ezüstmetál színű felhőket nézve.

A február ijesztő hónap Baltimore-ban, és nem hiszem, hogy a fej nélküli puttók bárkinek szívességet tennének.

– Rendesen megszidtál. Et cetera, et cetera.

– Nem ez volt a beszélgetés célja.

Tudom, hogy így van, de egy cseppet kínosan érzem magam, mert olyan, mintha mégis az lett volna.

Nem vettem észre, hogy csökkenő lelkesedésem bárkinek is feltűnt, bár a durva frusztráció miatti bögreelhajítás nem mondható kifinomult megoldásnak.

– Tudom – felelem.

Jackson a barátom, és valószínűleg azért vállalta el, hogy beszél velem, mert törődik velem. Olyan *barátságféle* van köztünk, ahogy helyesen megfogalmazta.

– Próbálok jobb lenni. Igazad van. Talán a podcast megváltoztatja a dolgokat. Majd ötletelek. Meglátjuk, eszembe jut-e valamilyen új gondolat.

– Esetleg próbáld ki a meditációt is – javasolja. – Van egy appom, megnézhetnéd.

Mondani akart még valamit, de hirtelen megszólal egy ködkürt, így megúszom, hogy ismertesse a meditációs gyakorlatok részleteit. A kávézóban ülő emberek fele megrezzen, a másik fele éljenez. A mi asztalunk valahol középen helyezkedik el.

– Mi az isten ez? – üvöltöm túl a zajt, tenyeremet a fülemre tapasztva.

– Ha kettőnél többször kell szólítaniuk valakit, akkor bevetik a kürtöt – közli Jackson.

Lazán kevergeti tovább a teáját, mintha mi sem történt volna. Mintha a kellemetlen esemény napi szinten előfordulna. De az is lehet, hogy tényleg így van.

– Most, hogy csend van, a barista megint kiáltani fogja a nevet.

A pult túloldalán felbukkan egy szőke fej. A lány arcán elkeseredés látszik, egy óriási jegeskávét tart a jobb kezében. Amikor felemeli a bögrét a feje fölé, majdnem eltalál vele egy kopaszodó férfit, aki elmélyülten olvas egy könyvet.

– Brooks Robinson! – kiáltja a lány. Majdnem olyan éles a hangja, mint a ködkürtnek. – Café latte Brooks Robinsonnak!

A tömeg szétválik, csoszog, hullámzik. Érdeklődő mormolás hallatszik. Brooks Robinson fontos név Baltimore-ban.

– Gondolod, hogy tényleg ő az? – kérdi Jackson, majd egy kicsit elfordul, hogy jobban lásson.

– Nem hiszem, hogy a valaha volt legnagyobb baseball-játékos egy anti-Valentin-napot ünneplő könyvesboltban venne tejeskávét egy átlagos kedd reggel.

Jackson vállat von.

– Sose lehet tudni.

Karba teszem a kezem.

– Ha ő az, kérdezzük meg tőle, nem akar-e eljönni Baltimore valaha legnépszerűbb késő esti rádióműsorába.

Jackson mosolyogva fordul újra felém.

– Ez az! Egy kis pozitív gondolkodással megfordíthatjuk ezt a hajót!

Nem válaszolok. Ami engem illet, ez a hajó már rég az óceán fenekén hever.

AIDEN VALENTINE: Elgondolkodik néha azon, mi ennek az értelme?

HÍVÓ: Micsoda?

AIDEN VALENTINE: Hogy mi az egésznek az értelme? Mit csinálunk? Csak úgy botladozunk előre? Reméljük a legjobbakat?

[csend]

HÍVÓ: Én azt kérdeztem, hogy gyakrabban vigyek-e virágot a barátnőmnek.

AIDEN VALENTINE: A virág meghal. Minden meghal.

HÍVÓ: Azt hittem, itt szerelmi tanácsokat kapok.